

Priesters voor alle landen

Eric de Biolley, uit Brussel, zoekt studiebeurzen opdat seminaristen met te weinig financiële middelen toch in Rome zouden kunnen studeren. Zo kwam hij in contact met veel mensen die graag een offer wilden brengen om de Kerk te helpen bij het opleiden van priesters.

8-8-2019

Het was veeleer per toeval dat die actie op gang kwam. “Een kleine tien

jaar geleden wist ik niet veel over de Universiteit van het Heilig Kruis te Rome. Op een mooie dag ontmoette ik professor Jean-Pierre Schouppe, een Belgische priester, die daar kerkelijk recht doceert. Wat hij me vertelde, sprak me heel sterk aan. Hij had het met trots over *zijn* Universiteit en haar studenten – en professoren – uit de meest uiteenlopende landen. Hij sprak me over de verschillende Faculteiten en over het geluk om in de Eeuwige Stad en dichtbij de paus te zijn... Onder de studiekandidaten zijn er veel seminaristen. Verder vertelde hij me met een zekere teleurstelling dat de Universiteit elk jaar een aantal priesterkandidaten moest weigeren wegens geldgebrek”.

Eric begreep onmiddellijk dat jongeren die door God worden geroepen en bereid zijn om op die roeping in te gaan, niet in hun opleiding tekort mogen worden

gedaan door een gebrek aan middelen. “Die jonge mensen zijn intellectueel in staat en hebben een groot verlangen om te antwoorden op de sterke roep van God... Maar wat hun ontbreekt, zijn de financiële middelen. Zoals men zegt, is geld de motor van de oorlog. Die jongens komen uit arme landen. Net zomin als hun families, kunnen hun bisschoppen die studies betalen. Het collegegeld, de woonst, het eten, de reizen, de verzekeringen en andere uitgaven gaan hun financiële mogelijkheden ver te boven”.

De universiteit was zich van die toestand bewust en richtte een fonds voor studiebeurzen op voor de seminaristen die daar nood aan hebben. Dat fonds wordt gespijsd door verenigingen uit verscheidene landen, die geld inzamelen om die enthousiaste seminaristen te helpen. Maar dat volstaat niet. Jaarlijks

kunnen een 45-tal beurzen niet worden toegekend.

Daarom besloot Eric in te grijpen. Die toestand baarde hem zorgen en dus vroeg hij aan professor Schouppe: “Wat doet België?” Die antwoordde onmiddellijk: “Er is een uit Italië afkomstige ambtenaar die bij de Europese Commissie werkt en die geld probeert in te zamelen. Maar hij heeft niet veel tijd om zich daarmee bezig te houden”.

Aangezien Eric nogal wat ervaring heeft in handelszaken en marktonderzoek, is hij die Europese ambtenaar gaan opzoeken met een voorstel voor het organiseren van mailingcampagnes, evenementen en een meer professionele en aantrekkelijke communicatie... Aan het einde van het gesprek keek hij Eric recht in de ogen en vroeg: “Waarom zou je dat zelf niet doen? Jij hebt er de nodige kennis en ervaring

voor”. Eric was heel verbaasd en voelde zich een beetje verplicht, zodat hij alleen nog maar “ja” kon zeggen.

En zo is onze vriend in gang geschoten. “De vraag kwam op het juiste moment. Ik was met pensioen en had in principe een beetje tijd. Nadat ik enkele vrienden had kunnen warm maken voor de beurzen die niet konden worden toegekend, hebben we een feitelijke vereniging opgericht om geld in te zamelen. Onze Franse burens hadden iets dergelijks al acht jaar eerder gedaan. Ik heb contact met hen gezocht om te leren hoe ik een en ander moest aanpakken. Zij zamelen aanzienlijke bedragen in. Waarom zou ik het wiel opnieuw moeten uitvinden, als het elders goed draait? De Fransen kregen veel geld bijeen, hadden een heel professioneel logo, gaven een nieuwsbrief uit,

beschikten over een internetsite, stuurden video's op enz.”

Met de hulp van anderen begon Eric toen allerlei initiatieven te nemen. “Onze eerste nieuwsbrief verscheen in september 2010. Het publiek reageerde al heel vlug positief. Er kwamen en komen nog dagelijks veel kleine giften binnen. Maar tot onze grote verbazing schonken sommige mensen een volledige beurs en blijven ze dat doen. Je zou zeggen dat we de juiste weg hebben gevonden.”

“Ik herinner me iets dat in de omgeving van Luik gebeurde. Een dame vond in een kerk een exemplaar van onze Franstalige nieuwsbrief *Des Prêtres pour toutes les Nations – Belgium*. Thuis ging ze die aandachtig lezen. Onze actie verheugde en interesseerde haar zozeer, dat ze er meer wilde over weten, naar onze website surfde en naar de parochiepriester belde, die

haar alle gewenste waarborgen gaf.
Vastbesloten belde ze me op:

– Ik zou een volledige studiebeurs van een jaar willen betalen voor een seminarist die aan de Universiteit van het Heilig Kruis studeert.

Ik gaf haar de nodige informatie en enkele dagen later stond het bedrag voor de beurs op de bankrekening. En die dame liet het daarbij niet, maar heeft verscheidene opeenvolgende jaren een volledige studiebeurs betaald.

Schenkers danken ons geregeld voor onze inzet voor die seminaristen. Dat zet er ons toe aan andere marketinginstrumenten te ontwikkelen. Elk jaar sturen we in de kersttijd wenskaarten met een christelijk motief in plaats van een familiefoto met kinderen en ouders. Dankzij de huidige technologieën kunnen we bij jongeren belangstelling wekken door tijdens

de Advent en rond Kerstmis video's op de webpagina te plaatsen.”

Aan aanmoedigingen is er zeker geen tekort. “Geregeld ontvangen we e-mailberichten. Zo schrijft een jong paar ons:

Beste vrienden van de vereniging DPTN,

van alle brieven en verzoeken om hulp die we elke week ontvangen, wekt de uwe speciaal onze belangstelling.

We zijn de jonge ouders van 3 zoontjes en we zouden hun graag een wereld nalaten waarin de Liefde van Christus wordt verkondigd en beleefd. We zouden willen dat ze op hun levensweg heilige priesters ontmoeten, die hun de weg naar het Hart van Christus zouden wijzen. En – waarom niet? – die ze zouden navolgen...

We schrijven dit jammer genoeg niet om een storting aan te kondigen (we helpen al een Roemeense familie en ook andere verenigingen), maar gewoon om te zeggen dat we u aanmoedigen en steunen door ons gebed.

Een andere manier om onze sympathisanten te ontmoeten, is het organiseren van dankmissen, met daarna een kleine receptie. Dat deden we al te Brussel, Antwerpen en Luik... Voor ons is dat een gelegenheid om kennis met hen te maken en om hun over onze plannen te spreken.

Al wie voor DPTN Belgium werkt, doet dat als vrijwilliger. Het geld dat we inzamelen, komt zo vlug mogelijk ter bestemming! Onze beloning vonden we in de ogen en de stralende gezichten van de seminaristen die we te Rome hebben ontmoet.”

.....

pdf | Document automatisch
aangemaakt door [https://opusdei.org/nl-
be/article/priesters-voor-alle-landen/](https://opusdei.org/nl-be/article/priesters-voor-alle-landen/)
(16-3-2026)